

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 26 października 2016r. (data nadania k. 57) małoletni powód L. K. wniósł o zasądzenie od (...) S.A. w W. kwoty 7.200 zł tytułem zadośćuczynienia i kwoty 241,45 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia, wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 9 września 2016r. do dnia zapłaty. Wniósł też o zasądzenie kosztów procesu (k. 1-6).

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych. Pozwany podał, że nie uznaje żądania co do wysokości, wypłacił powodowi należne zadośćuczynienie i odszkodowanie, które w ocenie pozwanego są adekwatne do doznanych przez powoda cierpień (k. 64-66).

Sąd ustalił i zważył, co następuje.

Powód L. K. urodził się (...) (bezsporne).

W dniu 03.08.2016r. jego ojciec D. K. wybrał się z powodem na przejażdżkę rowerową. Powód L. K. znajdował się w foteliku rowerowym, był przypięty pasami, miał kask na głowie. Po dojechaniu do skrzyżowania ulic (...) zatrzymał rower i oczekiwał na zmianę sygnalizacji świetlnej. W tym czasie ubezpieczony od odpowiedzialności OC u pozwanego kierujący pojazdem marki F. (...) o nr rej. (...) doprowadził do zdarzenia z pojazdem marki T. (...) o nr rej. (...), po czym uderzył w słupek drogowy i tylne koło roweru D. K. powodując obrót roweru wokół słupka. W wyniku tego rower upadł z małoletnim na bok. Dziecko zwisало z fotela, jęczało, popękał kask na jego głowie (dowód: zgłoszenie s. – akt szkody, zeznania słuchanego za powoda D. K. k. 88-89).

Przed wypadkiem powód był zdrowym dzieckiem, nie leczył się na nic (zeznania słuchanego za powoda D. K. k. 88-89, zeznania świadka J. K. k. 89).

W wyniku powyższego zdarzenia powód doznał obrażeń na ciele m.in. w postaci: stłuczenia lewego ramienia i obu kończyn dolnych, płuc i wątroby. Bezpośrednio po urazie powód został zaopatrzony i przewieziony do Szpitala (...) w W., gdzie przebywał do 08.08.2016 roku. Dzień po wypadku powód 3 razy wymiotował, codziennie dostawał kroplówki i dostawał leki uspakajające oraz wyciszające. Powód przez pierwsze 3 dni pobytu w Szpitalu nie mógł chodzić. Po zdarzeniu powód musiał mieć 3 razy dziennie inhalacje, ponieważ kaszlał przez wydzielinę zalegającą w płucach (dowód: opinia biegłego k. 99-101; dokumentacja medyczna, k. 14-49, akta szkody; zeznania słuchanego za powoda D. K. k. 88-89, zeznania świadka J. K. k. 89).

W wyniku kolizji drogowej z dnia 03.08.2016 roku powód nie doznał stałego ani długotrwałego uszczerbku na zdrowiu z zakresu ortopedii i traumatologii. Stłuczenia wielomiejscowe wygoiły się prawidłowo, nie spowodowały żadnych pourazowych deformacji ani deficytów ruchomości stawów. Uraz spowodował ból i cierpienie fizyczne, które były największe przez 2-3 dni i stopniowo zmniejszały się ustępując po ok. 2-3 tygodniach. W tym okresie powód wymagał stosowania okresowo leków przeciwbólowych. Powód nie będzie w przyszłości odczuwał dolegliwości bólowych narządów ruchu, gdyż uraz nie spowodował niestabilności między trzonowej, złamań struktur kostnych i ograniczeń narządów ruchu. Powód nie będzie również wymagał w przyszłości żadnego leczenia, rehabilitacji, specjalnej diety i przewlekłego stosowania leków przeciwbólowych (dowód: opinia biegłego lek. R. K., k. 99-101, zeznania słuchanego za powoda D. K. k. 88-89).

Wypadek z dnia 03.08.2016 roku spowodował u powoda długotrwały uszczerbek na zdrowiu psychicznym. Od wypadku powód ma paniczny lęk przed lekarzami, boi się zakładać kask i nie pozwala się lekarzowi badać. Powód nie wykazuje dysfunkcji rozwojowych, ale jego stan emocjonalno-społeczny jest zakłócony. Ograniczeniu uległa jego aktywność życiowa, po wypadku musiał on od nowa adoptować się w żłobku, nie może jeździć z rodzicami na wycieczki rowerowe. Konsekwencjami wypadku w sferze psychicznej powoda jest lęk oraz możliwy zespół (...) na skutek przeżytej traumy, bólu i cierpienia związanego z leczeniem i rehabilitacją. Trudno określić jak długo powód odczuwać będzie skutki wypadku w sferze psychicznej, które w średnim stopniu rzutują na jego funkcjonowanie emocjonalno-

społeczne (opinia biegłego psychologa B. J. k. 129-134, zeznania słuchanego za powoda D. K. k. 88-89, zeznania świadka J. K. k. 89).

W okresie od 04.08.2016r. do 16.08.2016r. J. K. korzystała ze zwolnienia lekarskiego na dziecko (zwolnienie lekarskie k. 50).

Powód zażywał leki, których koszt wyniósł 28 zł (faktura k. 13)

W dniu 16.08.2016r. zakupiono powodowi inhalator membranowy I. N. 105 op. w kwocie 241,45 zł (faktura k. 12).

Pismem z dnia 16.08.2016r. Centrum (...) sp. z o.o. w L. skierowała do pozwanego, w którym wniosło o przyznanie kwoty 7.000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwoty 28 zł tytułem zwrotu kosztów wydatków poniesionych na leczenie. W wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego, pozwany wypłacił powodowi kwotę 1320,61 zł, w tym kwotę 800 zł tytułem zadośćuczynienia, natomiast kwotę 28 zł tytułem odszkodowania za koszty leczenia (zgłoszenie szkody k. 51-51v., decyzja z dnia 08.09.2016r. k. 52).

Do dnia zamknięcia rozprawy pozwany nie zapłacił powodowi kwoty dochodzonej z pozwie (okoliczność bezsporna).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dokumentów, ich odpisów lub kserokopii, których wiarygodności nie kwestionowała żadna ze stron postępowania. Również Sąd dał wiarę przedłożonym dokumentom. Przede wszystkim nie budziły wątpliwości Sądu opinie biegłego sądowego lek. R. K. oraz biegłej psycholog B. J., które były spójne, logiczne i korespondowały ze złożonym do akt materiałem dowodowym. Biegły lek. R. K. odniósł się również do zgłoszonych przez stronę powodową zarzutów. Sąd uznał również za wiarygodne zeznania słuchanego za powoda D. K. oraz świadka J. K. w zakresie w jakim zgadzały się z opinią biegłego sądowego i zaofiarowaną dokumentacją medyczną.

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo w przeważającej części zasługiwało na uwzględnienie.

Skierowanie roszczeń powódki przeciwko pozwanej ma swe źródło w umowie ubezpieczenia o odpowiedzialności cywilnej. Polega ona na tym, że ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony (art. 822 § 1 k.c.). Źródłem legitymacji czynnej powódki, która nie jest stroną umowy ubezpieczenia, jest art. 822 § 4 k.c. Przepis ten zezwala uprawnionemu do odszkodowania na dochodzenie roszczeń bezpośrednio od ubezpieczyciela. Przyjmuje się, że odpowiedzialność ubezpieczyciela i sprawcy szkody jest odpowiedzialnością in solidum, czyli zbliżoną w istocie do odpowiedzialności solidarnej, chociaż opartą na różnych podstawach prawnych. Poszkodowany może więc dokonać wyboru, czy pozywa ubezpieczyciela, sprawcę szkody, czy też oba te podmioty.

Stosownie do treści art. 34 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003 r., Nr 124, poz. 1152 z późn. zm.) za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych z ubezpieczenia OC przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata lub zniszczenie mienia. Art. 19 ust. 1 ustawy zaś stanowi, iż uprawniony do odszkodowania za szkodę powstałą w związku z ruchem pojazdu, za którą odpowiedzialność cywilna objęta jest ubezpieczeniem OC, może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

W świetle art. 436 k.c. w zw. z art. 435 k.c. samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch tego pojazdu, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. Wskazana powyżej odpowiedzialność opiera się na zasadzie ryzyka. Zobowiązany do naprawienia szkody ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub

zaniechania, z którego szkoda wynika (art. 361§ 1 k.c.). Normalnymi następstwami zdarzenia, z którego wynika szkoda są następstwa, jakie tego rodzaju zdarzenie jest w ogóle w stanie wywołać i w zwyczajnym biegu rzeczy, a nie tylko na skutek szczególnego zbiegu okoliczności, który z reguły je wywołuje.

Strona pozwana nie kwestionowała swojej odpowiedzialności co do zasady. Wskazuje na to przede wszystkim to, że zapłaciła powodowi część zadośćuczynienia w kwocie 800 zł oraz pozostałe poniesione przez niego koszty leczenia i utraconych korzyści w kwocie 520,61 zł.

Powód oparł swoje roszczenie o zadośćuczynienie o treść art. 445 §1 k.c., zgodnie z którym w przypadkach przewidzianych w 444 k.c. (w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu) sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Określając wysokość należnego zadośćuczynienia należy mieć na uwadze wszystkie okoliczności danego przypadku, gdyż zasądzone zadośćuczynienie powinno mieć charakter całościowy, obejmować cierpienia zarówno psychiczne jak i fizyczne, których pokrzywdzony już doznał. Przyznane zadośćuczynienie ma mieć przede wszystkim charakter kompensacyjny, musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość.

Przy rozpatrywaniu kwestii zadośćuczynienia za doznaną krzywdę istotne znaczenie ma rodzaj i charakter naruszonego dobra, a także intensywność doznanej krzywdy, czas odczuwania przez poszkodowanego jej skutków i rzeczywistą dolegliwość, która została mu wyrządzona (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 kwietnia 2002 rok, V CKN 1010/00, OSNC 2003, nr 4, poz. 56; Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2002 roku, V CKN 1421/2000, niepubl.). Nadto w tym miejscu należy odnieść się do stanowiska judykatury, które wskazuje, iż zadośćuczynienie ma stanowić kompensację za doznaną szkodę majątkową, ale jednocześnie nie może być źródłem wzbogacenia poszkodowanego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 lutego 2000 roku, III CKN 582/98, LEX nr 52776).

Jak wynika z przeprowadzonych w sprawie dowodu z opinii biegłego z zakresu ortopedii i traumatologii uraz w postaci stłuczenia wielomiejscowego spowodował u powoda ból i cierpienie fizyczne, które były największe przez 2-3 dni i stopniowo zmniejszały się, ustępując po 2-3 tygodniach. W tym okresie powód wymagał stosowania okresowo leków przeciwbólowych. Z opinii wprost wynika, że powód w przyszłości nie będzie odczuwał dolegliwości bólowych związanych z urazem, ponieważ uraz nie spowodował niestabilności między trzonowej, złamań struktur kostnych i ograniczeń ruchomości narządu ruchu. Powód przebywał w szpitalu jedynie przez okres 6 dni. Z kolei z opinii biegłej z zakresu psychologii wynika, że stan emocjonalno- społeczny powoda został zakłócony na skutek kolizji z dnia 03.08.2016 roku. Konsekwencją wypadku w sferze psychicznej powoda jest lęk oraz możliwy zespół (...) na skutek przeżytej traumy, bólu i cierpienia związanego z leczeniem i rehabilitacją.

Podsumowując powyższe rozważania, mając na względzie wnioski wynikające z opinii biegłych sądowych intensywność cierpień doznanych przez powoda, skutki kolizji w sferze psychicznej powoda, rozmiar krzywdy, wiek dziecka, w ocenie Sądu żądanie zadośćuczynienia było zasadne w całości tj. co do kwoty 7200 zł. Sąd zasądzając żadaną kwotę miał na uwadze, iż pozwany wypłacił powodowi już z tego tytułu 800 zł. Zasądzona kwota nie jest wygórowana, stanowi odczuwalną ekonomicznie wartość, uwzględnia fakt, iż cierpienia powoda związane z wypadkiem miały miejsce 1,5 roku temu.

Przepis art. 444 § 1 zd. pierwsze k.c. pozwala poszkodowanemu co do zasady żądać w ramach naprawienia szkody na osobie zwrotu kosztów leczenia, jednak przesłanką takiego roszczenia jest, tak jak w przypadku wszystkich roszczeń odszkodowawczych, istnienie adekwatnego związku przyczynowego w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. Odszkodowanie obejmuje wszelkie wydatki pozostające w związku z uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia, jeżeli są konieczne i celowe. Do kosztów objętych § 1 wspomnianego artykułu należą m.in.: koszty leczenia, koszt urządzeń

kompensujących kalectwo, koszty specjalnego odżywiania, koszty celowe komunikacji pozostające w związku z chorobą, jak na przykład dojazdy do szpitala, na badania itp

W ocenie Sądu nie znajdowało uzasadnienia żądanie powoda co do kwoty 241,50 zł. Kwota ta wynika z zakupu inhalatora membranowego. Powód miał robione zabiegi inhalacji po wyjściu ze szpitala do domu, przed zakupem ww. inhalatora. Nie wyjaśniono, dlaczego powstała konieczność zakupu kolejnego inhalatora i czy w tej sytuacji było to niezbędne. Powód nie wykazał zatem, że w związku z wypadkiem zaszła konieczność zakupu przez niego ww. inhalatora.

W przedmiocie odsetek Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c., zasądzając je od daty wydania wyroku, bowiem wysokość zasądzonej kwoty zadośćuczynienia ustalono wg kryteriów i z uwzględnieniem okoliczności właściwych na datę wyrokowania, a nie na datę wskazaną w powództwie. Wysokość zasądzonej kwoty zadośćuczynienia uwzględnia także dalsze skutki wypadku, powstałe już po dacie wskazanej w pozwie.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., zgodnie z którym Sąd może włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczej części swego żądania. Szczegółowe wyliczenie kosztów na podstawie art. 108 § 1 zd. 2 k.p.c. sąd pozostawił referendarzowi sądowemu.

Zarządzenie: odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron.